

Set dies d'una nova vida

- Donat d'alta el dia que fa 57 anys, l'Àlex Sirera ho veu com una segona oportunitat
- Ha escrit el que li ha passat com a llegat per als fills i per no oblidar la fragilitat de la vida

GEMMA BUSQUETS ROS - GIRONA

Ahir, Àlex Sirera Moreno va complir 57 anys, un aniversari que per a aquest pallarès instal·lat des de fa més de trenta anys a terres gironines significa un començar de nou. "Soc un nounat, tinc 57 anys però amb set dies de vida", és el primer que comenta per telèfon, després de saber que divendres, el dia que segons el calendari s'acosta a la seixantena, li donaran l'alta. Sirera, ingressat durant 25 dies a l'hospital Santa Caterina, ha escrit molt des que s'ha recuperat: són reflexions, més que un dietari, vivències per als fills i "per a qui li pugui interessar", ja que, assenyala, "tenim tendència a oblidar tot allò negatiu".

En la conversa, demana disculpes perquè s'emociona quan relata l'últim mes, i és en una d'aquestes pauses que es barreja la seva història de superació de la Covid-19 amb la d'altres casos d'èxit. Menciona els aplaudiments que hi ha cada vegada que es dona una alta. "Ara se'n va una senyora de 91 anys; heu de parlar més de les altes; cada dia n'hi ha, la gent se'n surt", diu, per tornar a recuperar el fil, i insistir en l'excel·lència de les doctores que l'han atès, i en general de tot el sistema de salut públic. "Són unes bèsties", rebla qui ha nascut als Pirineus, i veu en el mot la potència dels professionals sanitaris.

Posa data i lloc a l'inici de tot plegat: l'11 de febrer s'aixeca amb febre. Dies abans havia fet visites rutinàries al CAP, al metge de capçalera, arran d'una lesió a l'esquena. El doctor li recorda que potser toca fer una revisió general i li programen plaques i extraccions de sang. Àlex Sirera es manté a la feina tot i que els "síntomes" el fan posar en alerta i prendre precaucions. Així, no torna el petó de comiat al fill quan el porta de casa de la seva mare a l'institut, i per no preocupar-lo li diu que no es troba bé. Aquell dia, el grau de febre, però, li permet treballar a l'Escola Agrària Forestal de Santa Coloma de Farners, d'on és professor, ajudant un company a preparar una pràctica de mecanització agrària. "Som especialistes en les abelles", assenyala, i havien de muntar un espai perquè un apicultor els portava un eixam: "Em notava que no estava fi i alguna cosa dins meu m'ho deia; tinc una feina que en molts moments estic en contacte amb gent diversa." Així, es va autoaïllar a l'escola, esmorzant sol, i procurant mantenir distància amb els companys, sense entrar al menjador a l'hora de dinar, i l'aprofita per anar al CAP del Güell, on tenia programades les proves. Recorda que en aquells dies no es parlava de la Covid-19 com una amenaça a Catalunya; el primer cas a Girona es confirma el 29 de febrer. A la tarda deriva a un altre company el trasllat de les abelles i decideix confinar-se a casa amb 38 de febre. L'endemà és quan truca al CAP i rep la consigna que quan tingui problemes respiratoris avisi el 061, i si no, la recepta és paracetamol cada sis hores. Àlex Sirera recorda que de petit agafava febrades molt fortes, i en aquest sentit, assegura, "no m'era estrany, i amb el paracetamol baixava de 39 a 38". Molt aficionat a la ciència-ficció, explica que el malestar a tot el cos que tenia no li va permetre veure una sèrie nova, de *Star Trek: Picard*:

“D’alguna manera, el meu cos m’avisava, i el dilluns hi va haver la trampa: em va baixar un grau la febre.” Però després d’una setmana a casa, “en poques hores la cosa es va complicar”. Va començar a tenir problemes respiratoris que, afegits al seu estat de nerviosisme, el fan trucar al 012 i l’ingressen al Santa Caterina. Sense el confinament decretat, Àlex Sirera recorda que aquells dies al Santa Caterina els metges encara no disposaven del material de protecció apropiat. Explica amb detallisme, “imatges que se m’apareixen”, tots els processos viscuts a l’UCI, on va passar per dues fases: des d’una mascareta molt difícil d’aguantar, la força dels metges per posar-la-hi mentre ell tossia, un recurs que no va funcionar, fins a la decisió d’intubar-lo. “El meu cap buscava una excusa, acabar coses pendents”, explica, però per damunt de tot els dos fills i la negativa a morir. En aquest punt, el seu relat s’entretalla per l’emoció, i recorda les paraules de la doctora: “No pots perdre més temps.” I tanca els ulls.

Es desperta pausadament el diumenge 29 de març en un box de l’UCI. Especialitzat en jardineria, es fixa en un parterre de l’exterior i pensa que és a Tremp, al Pallars. Els familiars rebien una trucada entre una i dues del migdia per saber com evolucionava. Si no hi havia trucada, no hi havia canvi. “El tub fa la funció del pulmó i et manté amb vida”, explica Sirera, interessant-se, demanant informació als metges: “He quedat meravellat de la tècnica.” Considerat perfil de poc risc, amb cames fortes de caminar, s’ha salvat gràcies a l’últim recurs. “Sembla que soc d’un 10% de la població que el seu sistema immunitari no reconeix que l’ataca un virus”, explica. Ara les sedacions fa que tingui visions a l’albada. El replantejament vital és en positiu, “perquè ha tingut un final feliç”. “Un germà es va morir el 2016 d’un aneurisma, el 2018 se’m va morir la mare i a mi em tocava el 2020”, reflexiona. Ha escrit els pensaments per als fills, l’Aran i l’Alguer, per recordar-los que “la vida és meravellosa i fràgil” i “sovint no la sabem viure”.

Professor i amant de la ciència-ficció

Nascut a Tremp, al Pallars Jussà, Àlex Sirera viu a Vidreres des de fa 34 anys. Treballa com a professor a l’Escola Agrària Forestal de Santa Coloma de Farners. Fan de la ciència-ficció i de la nissaga de ‘Star Trek’, explica, a tall d’anècdota, que el primer dia de símptomes el mal cos li va impedir veure la nova sèrie ‘Picard’

Font del document:

<https://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1769606-set-dies-d-una-nova-vida.html>